

ind til Byerne maa foretages som en Enhed, thi ellers bliver Konkurrenceforholdene for de uheldigst stillede Byer af en saadan Art, at disse to Byer hellere maa undvære hele Uddybningen.

Den højtærede Minister siger yderligere i sin Tale, at han mener, det er rigtigt og klogt at stille hele denne Sag lidt i Bero. Det er jeg nu ikke saa ganske sikker paa, at det er, og det synes jeg, jeg paaviste ret udførligt i min Tale her i Tinget den 25. Oktober i Aar, da jeg talte om dette Spørgsmaal.

Jeg kan neppe anse det Standpunkt, Ministeren tager, nemlig det at stille Sagen i Bero, for rigtigt og klogt. Foretagendet er rentabelt, hvad jeg har paavist, og derimod har Ministeren ikke været i Stand til at indvende noget. Jeg synes derfor, at Ministerens Standpunkt er et noget aparte Standpunkt i økonomisk Henseende. Med Hensyn til Lille Bælts Broen havde Ministeren for øvrigt et lignende Standpunkt. Han erklærede herom, at selve Anlægget af en Lille Bælts Bro var rentabelt, men desuagtet maatte Sagen vente. En saadan økonomisk Politik maa jeg absolut anse for at være mindre god, det er i alt Fald en Politik, der gaar over min Forstand, thi er et Foretagende rentabelt, maa det gennemføres, saa maa der skaffes Penge dertil, det modsatte maa betegnes som at spare paa Skillingen og lade Daleren gaa. Jeg synes derfor, at Ministeren slet ikke har Ret til at indtage et saadant Standpunkt, hverken med Hensyn til Lille Bælts Broen, hvad jeg i øvrigt ikke skal komme nærmere ind paa, eller med Hensyn til Uddybningen af Limfjorden og de dertil hørende Fjorde og Vige. Vi taler hver eneste Dag om, at vi skal hjælpe Erhvervslivet, og det er jo den eneste Maade at gøre det paa; netop i Tider som dem, vi gennemlever, forekommer det mig, at Foretagender, som kan paavises at være rentable, maa sættes i Gang, og der maa skaffes Penge dertil, navnlig naar det drejer sig om Beløb, som er overkommelige. Man kan maaske strides sagligt om, hvorvidt Beløbet til Lille Bælts Broen er overkommeligt i Øjeblikket, men Beløbet til Uddybning af Limfjorden er i alt Fald overkommeligt, eftersom det kun drejer sig om 1 300 000 Kr. Men Ministeren vilde jo have Sagen ind i den Gænge, at der nu her i Tinget skulde rejses en Principstrid paa Spørgsmaalet om, hvorvidt man skulde blive staaende ved det, som er — ja, fastslaaet er efter min Opfattelse et for stærkt Udtryk for det, som er sket i 1916—17; thi ved en Fastslaaen synes jeg, man maa

kunne pege paa, at der foreligger en egentlig Lov, medens det, som skete i 1916—17, var, om jeg saa maa sige, kun en Vedtagelse paa Finansloven, og Forholdet er jo dog det, at naar der ikke specielt bliver gjort opmærksom paa visse Ting, som findes under en eller anden Ministers Budget paa Finansloven, naar ikke de i det paagældende Spørgsmaal interesserede gør opmærksom paa, at der foreligger Ændringer i tidligere Skikke og Sædvaner og Opfattelser hos Lovgivningsmagten, lader Rigsdagens øvrige Medlemmer i Almindelighed Sagen passere. Det er derfor, jeg mener, at Brugen af dette Udtryk, at der i 1916—17 er fastslaaet et nyt Princip, er for stærkt, der kan ikke være fastslaaet et nyt Princip i 1916—17, men der er sket det, om jeg saa maa sige, tilfældige, at en Sag, der har nogen Lighed med Sagen af 1898 angaaende Limfjordens Uddybning, er passeret igennem her i Tinget paa en noget anden Basis, end Tilfældet var med Sagen angaaende Limfjordens Uddybning i 1898. Men hvis nu Ministeren vil fastholde, at der i 1916—17 er fastslaaet et nyt Princip, nemlig dette, at naar Staten uddyber Hovedløbene, maa de interesserede Byer og Pladser selv uddybe ind til deres Havne, er det dog ogsaa saaledes, at man ved Lov Nr. 79 af 13. Marts 1922 er gaaet tilbage til Princippet fra 1898. Denne Lov om Tilskud til Udvidelser af Haderslev, Aabenraa og Sønderborg Havne siger nemlig udtrykkelig: „Ministeren for offentlige Arbejder bemyndiges til at lade Sejlløbet gennem Haderslev Fjord til Haderslev Havn uddybe“, og saa nævnes der en Sum af 1 575 000 Kr., og der siges yderligere, at Ministeren bemyndiges til at anvende Halvdelen af 1 270 000 Kr. til en ny Kaj i Haderslev Havn, Halvdelen af 2 588 000 Kr. til Tilvejebringelsen af en Sejlrende i 30 Meters Bundbredde og 7,5 Meters Dybde med fornøden Svajepads i Aabenraa Havn samt Halvdelen af 2 120 000 Kr. til Anlæg af 250 Meter ny Kaj paa Als-Siden og Bygning af en Fiskerihavn paa Sundeved-Siden ved Sønderborg. Det kan man dog endelig kalde Principper, som er fastslaaet, thi de er fastslaaet i Lovsform, paa almindelig Vis, altsaa udenfor Finansloven, og disse Spørgsmaal blev jo meget nøje gennemdrøftet her i Tinget i afvigte Samling. Hvis Ministeren alt vil holde stærkt paa, at i 1916—17 er Princippet fra 1898 fraveget, synes jeg, det bliver vanskeligt at komme udenom, at i 1922 er da endelig ogsaa Princippet fra 1916—17 fraveget. Jeg synes, at naar man skal stille Sandsynlighederne op imod